

KUNG CORINTS NYCKEL

Liina Talvik

KUNG CORINTS NYCKEL

Liina Talvik

 SAGA
EGMONT

Liina Talvik

KUNG CORINTS NICKEL

SAGA EGMONT

Kung Corints nyckel

Copyright © 2008, 2017 Liina Talvik og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711804056

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

Det ringer på dörren. En kort signal. Coco stelnar till. Vad ska han göra? Han är ju inte hemma hos sig själv. Men så går han för att öppna. Strax innan han når fram till dörren petar han till hatten så att den faller ner över pannan.

– Hej, säger pojken i trappen.

Sen blir han tyst ett ögonblick och tycks begrunda det han ser. Någon spegelbild av honom själv är det inte. Fast det är mycket som är lika. De är lika långa, förmodligen lika gamla, med samma drag kring munnen. Ett drag som växer fram i takt med att hemligheter döljs. Ögonen ser han inte. De ligger i hattbrättets skugga.

– Vi samlar ihop pengar till en skolresa, säger pojken och håller fram några paket färggranna disktrasor i prassliga plastförpackningar. Vill du köpa ... är din mamma hemma? avslutar han meningen i irriterad ton.

– Nej, säger Coco.

– Vadå "nej"? Vill du inte köpa eller är din mamma inte hemma?

– Jag är inte hemma, säger Coco. Jag bor inte här.

Pojken låter den utsträckta handen med disktrasorna falla ner mot benet i en uppgiven rörelse. Han kastar ett öga in mot lägenheten.

- Ser för djävligt ut, säger han och nickar in mot köket som förmodligen inte sett en disktrasa de senaste fem åren.
- Det är inte mitt kök, säger Coco.
- Är du ensam hemma?
- Jag är inte hemma.
- Du är ju för fan dum i huvudet, säger pojken.

Han vänder tvärt och tar trappan ner i två stora kliv. Coco stänger dörren.

Coco går runt i lägenheten. Han trampar försiktigt som om golvet var bestrött med osynliga minor. Han har gått på sådana. Han vet.

Det luktar främmande, ändå bekant. En kvalmig lukt av gammal öl, ett stråk av stickande fränt från en sällan rengjord toalett, något surt från soppåsen i köket ... sammantaget välbekanta dofter för Coco. Men platsen är ny. Han kom tillsammans med mamma och pappa i går kväll. Sen gick alla ut. Alla utom Coco. Ingen har kommit tillbaka. Klockan är snart halv två. Coco är hungrig.

Han drar med handen utefter den fläckiga tapeten när han smyger ut i köket. Fingertopparna känns kladdiga. Han luktar på dem. Det luktar bara kallt. Kanske lite fuktigt. Skafferidörren står på glänt. Han puttar upp den. På hyllan i ansiktshöjd ligger ett paket knäckebröd och tre brunprickiga bananer. Han tar en av bananerna och går ut. Dörren lämnar han olåst. Nyckel har han inte.

Det finns både fördelar och nackdelar med dessa ständiga uppbrott. Det är skönt att lämna gammal skit bakom sig, men lika ofta är det något viktigt som blir förstört. Något man precis börjat bygga upp. Någon man precis börjat lära känna. Som små svarta hål av längtan bär man dem med

sig. Coco har ingen aning om hur många gånger han flyttat i sitt liv. Från lägenhet till lägenhet. Ibland till ett avlägset hus någonstans, ibland som nu, in till någon pappa känner sen gammalt. Mamma följer bara med. Utan ord följer hon pappa som en påse han håller i handen.

Utanför porten ligger en liten lekplats. På andra sidan lekplatsen ligger ett likadant hus som det Coco just kommit ut ifrån. Efter det huset ligger ytterligare ett. Och ytterligare ett. Alla är gråvita trevåningshus byggda av jämna fyrkantiga betongblock.

Att komma till nya platser är inget som skrämmer Coco. Han tittar vant efter gatunamnet, kastar en blick över området och han vet att hans fotografiska minne inte kommer att svika honom.

Inte långt därifrån dänger pojken med disktrasorna ryggsäcken i golvet hemma hos sig. Den onödigt mjuka hallmattan dämpar smällen och stjäl hans ilska. I ett nytt försök att avreagera sig sparkar han av sig skorna mot väggen. Han blir genast lite lugnare när det blir bruna märken av lera på den aprikosfärgade tapeten.

– Men vad gör du? flämtar hans mamma, men hon väntar inte på svar för hon kommer på att hon står med en cigarett i handen och då måste hon ju hålla sig under köksfläkten, det har de ju kommit överens om.

Hon kan ju inte skälla på Fredrik när hon själv gör fel. Så hon nöjer sig med att smacka irriterat med tungan och himla med ögonen medan hon går tillbaka till spisen. Fredrik vet precis hur hon ser ut. Hon lutar sig lite fram och skjuter ut cigarettröken som en riktad stråle. Fläkten kan inte ta emot så mycket rök på en gång. Den virvlar

runt, kryper under plastkåpan och sprider sedan ut sig som bleka slingor i köket.

Han går in på sitt rum men vänder och går ut i köket igen samtidigt som telefonen ringer.

- Får man inget att äta? ropar han.

Mamma pratar ute i hallen. Fredrik låter överkroppen rinna ut över bordet. Han bankar huvudet i den vita laminatskivan och greppar med fingrarna kring bordets andra ände.

- Får man ingen mat! skriker han igen.

- Men kan du vara tyst! skriker mamma tillbaka.

Han ser det inte, men han vet att hon håller handen över luren.

- Vi äter när pappa kommer hem, det vet du. Ta en frukt så länge, fortsätter hon.

- Jag vill inte ha nån djävla frukt, mumlar han.

Han ligger kvar över bordet. Laminatskivan har blivit fuktig under hans näsa.

- Jag behöver pengar, säger han sen.

Men det är bara riktat till honom själv. Inget han vill att mamma ska höra. Han sätter sig upp och drar med tröjärmen över munnen. Sen går han in till sig igen. I det öronbedövande dunket från stereon försvinner allt annat. Han headbangar säkert en timme. I alla fall tills pappa kommer hem och sliter upp dörren.

- För helvete! skriker pappa. Vi blir ju vräkt om du spelar på det där viset!

Fredrik är svettig, han är yr, han har ont i huvudet och försöker fokusera på dörröppningen. När han stannar till i hallen för att återfå balansen, hör han att pappa skäller på mamma för att hon låtit honom spela så högt på cd-spelaren. De tystnar när han kommer in i köket. Och sen

försöker de faktiskt alla tre. Att sitta vid matbordet och säga vanliga saker, vänliga saker och saker som lindrar mer än de oroar.

När han ätit färdigt går han in till sig igen. Han sätter aldrig på stereon, tar bara av sig jeansen och lägger sig under täcket och blundar.

Ingenting har sålt bra. Ingenting. Det har bara blivit småpengar. Han måste jobba hårdare. För att orka peppar han sig med bilden av segern. Han ska överraska dem allihop, de ska stå där och häpna, titta på honom med stora ögon och så ska Gurra lägga armen runt hans axlar och säga:

– Snyggt, Fredrik!

Så går hans tankar. Ända in i sömnen följer de honom. Slutscenen är alltid densamma med Gurras högra arm vänskapligt vilande kring hans axlar. Tatuerad i hans hjärna ger scenen honom kraft att fortsätta.

Coco går först upp till centrum. Luften mellan hans hud och den tunna t-tröjan är kall. Då och då glömmer han bort det. Av och till blir han påmind. När kylan nyper alltför envist går han in i en mataffär. Där finns musik, svagt strömmande ut från dolda högtalare.

Han kan bli stående framför burkar med sill ... eller vackra bilder på blankt tidningspapper ... utan att se vad han tittar på. Det är värmen han vill åt. När den lindat sig kring hans kropp som en len kräm har han samlat nytt mod och går ut igen.

Det har hunnit bli mars månad, han står en stund och andas in den stillastående fuktiga luften som trängs mellan huskropparna. Framför sig har han tunnelbanan. Han går dit för att titta på kartan. Det dröjer inte länge förrän han

hittar sin gatuadress, han ser att det ligger flera skolor i närheten, det finns idrottsplats och kyrka och han ser hur tunnelbanans blåa linje drar sig in mot stan.

Han går runt i centrum tills klockan närmar sig sex. Då går han hem.

Eller vad man nu kan kalla det.

Strax innan han är framme kommer han på att han inte fått någon portkod, men det löser sig automatiskt för någon är precis på väg ut när han kommer fram och han slinker snabbt in i trappen. Tre trappor upp, han öppnar utan att ringa på. Det känns varmt och han hör skratt från köket. Han ser pappa med en burk öl i handen, men han ser inte full ut. Bara glad. Coco trampar ur sig gymnastikskorna och kliver in i köket.

- Tjena grabben! säger pappas kompis Oskar och drar med handryggen över mustaschen så ölskummet blöter ner hela kinden. Kom och sätt dig!

Han drar ut stolen bredvid sig och nickar sen mot en låda korv och mos som står på bordet.

- Du kommer precis lagom, fortsätter han.

- Är det till mig? undrar Coco.

- Ät! säger Oskar.

Coco tar den fjäderlätta plastgaffeln mellan stelfrusna fingrar och skyfflar in en aningen för stor tugga i munnen. På ena sidan om moset ligger en rejäl klick räksallad och på andra en klutt Bostongurka. Coco andas långsamt och fixerar blicken för att inte börja grina.

Oskar hade rätt, maten är precis lagom varm. Det lena moset och den krämiga räksalladen fyller munnen, Coco sväljer och allt det goda han har omkring sig just nu strålar ända ut i fingertopparna och han blir varm i hela kroppen. Oskar snärtar upp ringen på en colaburk som han lite väl

oförsiktigt drämmer i bordet framför Coco. Det skvätter skum runt burken. Coco ser att Oskar är stolt över att han tänkt på dricka till Coco.

- Tack! säger Coco och tar en stor klunk.

- Det var för väl att pappa kom tillbaks till stan, säger Oskar till Coco. Hur länge var ni där på vischan? Här sitter man ensam i köket och undrar vart vännerna tagit vägen ... men, hokus pokus, så dyker de upp! Som gubben i lådan! Skål på dig gamle gosse!

Oskar svänger sin ölburk i en vid båge. Och så pratar de på, om gamla minnen, om Oskars kvinna Elin som ingen av dem vet var hon är just nu, om vintern som är ovanligt kall och om sura grannar som inget begriper om livet, allt medan Coco andäktigt skrapar resterna i botten på den vita papplådan.

Coco sitter kvar vid köksbordet och hör meningarna bollas fram och tillbaka. Han känner att sömnen sakta tar kroppen i besittning och när ölen är slut och Oskar plockar fram brännvinsflaskan har Coco ingen lust att sitta kvar längre. Han går in i rummet där Oskar lagt ut en madrass i ena hörnet. Där ligger mamma med en rutig filt över sig. Hon sover. Coco lyfter försiktigt på filten och kryper ner i Värmen som gömmer sig där.

Mitt i natten blir han väckt av att pappa puttar på honom med foten.

- Flytta på dig! mumlar pappa dovt och otydligt.

Coco hör att brännvinet börjat verka och att det är dags att hålla sig undan. Han slinker snabbt bort från madrassen, kurar ihop sig i soffan och somnar genast om.